

den britiske regering nægtede at afgive en forsikring om, at det ikke fra Bechuanaland ville indrejse i Sydvestafrika uden den sydafrikanske regerings tilladelse.

Udvalgets beretning, som forelå den 27. oktober 1961 efter en lang række udvalgs-møder derom, indeholder foruden en udførlig beskrivelse af rejsens forløb i afsnit V en konklusion, hvori udvalget betegner den sydafrikanske regering som uegnet til fortsat at administrere området og giver udtryk for, at det af hensyn til international fred og sikkerhed er nødvendigt, at plenarforsamlingen som hastesag undersøger mulighederne for på fredelig vis at bringe mandatforholdet til ophør, således at administrationen direkte eller indirekte overgår til FN.

Konklusionerne af udvalgets undersøgelser er, at forholdene i territoriet Sydvestafrika gradvis forværres. Det siges i beretningens konklusioner, at apartheidpolitikken er det mest udbredte træk i administrationen af mandatområdet og udstrækker sig til alle sider af den indfødte befolknings liv. Politisk er den indfødte befolkning fuldkommen berøvet politiske og borgerlige rettigheder — retten til at stemme eller at blive valgt, til at deltage i regeringsanliggender, til at have bevægelses- og ytringsfrihed og at organisere sig i politiske partier. I økonomisk henseende har det indfødte befolkningslag ingen andel i indtægterne ved handel og industri, landbrug, fiskeri eller udvindingen af de rige mineralressourcer, idet dens rolle kun er at være billig arbejdskraft, berøvet retten til at eje jord, hvoraf kun 25 pct. af det samlede areal er reserveret for det ikke-europæiske flertal af befolkningen. Heller ikke har den retten til at organisere sig i fagforbund.

På det sociale område er den indfødte befolkning også genstand for diskrimination, er fremmed i sit eget land, adskilt ikke blot fra de hvide, men også fra sine egne af forskellig stamme- eller etnografisk oprindelse, og er henvist til at være på indfødte reservater, lokaliteter og arbejdspladser, hvorfra de indfødte kun kan bevæge sig frit, hvis de har individuelle pas. De fleste af de indfødte reservater ligger langt fra hinanden og ofte i de fattigste dele af landet.

Under det nuværende undervisnings-

system er de indfødte henvist til en rudimentær skolegang og oplæring og har ikke adgang til højere undervisning i Sydvestafrika eller Sydafrika, og det forhindres dem at drage fordel af muligheder for højere undervisning uden for territoriet.

Udvalget har også konstateret bestræbelser på en anneksion af mandatterritoret gennem sammensmeltning af områdets administration med Sydafrikas og ved f.eks. at give den europæiske befolkning i området repræsentation i det sydafrikanske parlament.

Udvalgets formand udtalte sig til slut i komiteen i ret moderate vendinger, idet han sagde, at han stadig troede på muligheden af at træde i forhandling med den sydafrikanske regering og stadig håbede på, at denne regering ville ændre holdning. Han ville sætte pris på enhver antydning af, at der kunne ske fremskridt henimod en løsning, som var i Sydvestafrikas indfødte befolknings interesse.

Den sydafrikanske udenrigsminister (Louw) erindrede om, at Den internationale Domstol stadig behandlede den sag, der af Liberia og Æthiopien var anlagt mod Sydafrika angående administrationen af Sydvestafrika. Det var derfor, endog mere end sidste år, nødvendigt at optræde i nøje overensstemmelse med *sub judice* reglen; derfor var Sydvestafrikaudvalgets erklærede hensigt om illegalt at trænge ind i området en alvorlig sag, og Sydafrika havde fuld ret til at afslå udvalgets anmodning om visa.

Han imødegik indholdet af beretningen, idet han sagde, at det billede, den gav af situationen i området, slet ikke svarede til virkeligheden og uundgåeligt ville påvirke verdensopinionen imod Sydafrika. Det var et faktum, oplyste han, at da Sydafrika havde overtaget mandatet, var der en Bantubefolkning i Sydvestafrika på 190.000; i 1960 var tallet steget til 477.000. Den gennemsnitlige levetid for en afrikaner var i rapporten opgivet til 35 år, men det fremgik af FN's demografiske årbog, at en afrikaner i en alder af 5 år kunne forvente at have en levetid på 49 år, således at gennemsnitsalderen blev på 54 år. Levetiden for kvinder var endda højere.

Han benægtede endvidere beskyldningen om, at Sydafrika havde militære baser i området, og afviste påstanden om, at situa-